

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06 (1) 787-8621

FIZESSENEK A SZUPERGAZDAGOK!

MUNKÁSPÁRT

A KORMÁNY ADÓT VET KI A BANKOKRA, DE A BANKOK VELÜNK FIZETTETIK KI. A KORMÁNY ADÓT RAK A TELEFONTÁRSASÁGOKRA, AZOK MEG MINDENNEK MEGEMELIK AZ ÁRÁT. ÉS MIT TESZ A KORMÁNY? SEMMIT!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNAUNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

NEM ÉRTEM...

Az elmúlt hetekben szinte mindig komoly, sőt magasztos dolgokról írtam, úgyhogy most már ideje témát váltani. Végül is nyár van, fél Budapest szabadságon. Egyszer Kínában panaszkodtam valakinek, hogy a mi mozgalmunk apályidőszakát éli, és ez nem túl jó dolog. Nagyon is jó, reagált rá, apály idején jobban látszanak a kövek a pataokban. Nos, igaz ez a mi Budapestünkre is. Amikor kevesebben vagyunk a városban, több mindent észreveszünk. Megmondom őszintén, hogy egy sor dolgot nem értek, bár itt élek emberemlékezet óta.

Nem értem, hogy a Kossuth Lajos utca, ahova kirakatnézőbe jártunk még a 80-as években is, miért olyan, mint egy háborús filmgyári díszlet? Romos, elhagyatott, piszkos. Persze, tudom én, hogy a kereskedelem ma a plázákban folyik, a magántulajdonosok pedig olyan drágán adják bérbe az ingatlanokat, hogy haszonnal azokban legfeljebb egy nyilvánosház élne meg. Egyéb erkölcsstelen tevékenységet nyugodtan lehet a városban folytatni, de ezt speciálisan nem. Szóval, mindezt fel tudom fogni, de nem értem, miért nem lehet a főváros központi utcájának életét szabályozni, állami, fővárosi eszközökkel európaivá, sőt, ami több, magyarrá varázsolni.

Nem értem, hogy a Rákóczi úton vagy akár a Nagykörúton miért olyan az autótűz, mint a hajmáskéri lőtér egy kiadós NATO-hadgyakorlat után? Netán szeretett vezetőink nem erre autókáznak, vagy nem veszik észre? Erre miért nincs pénz, amikor annyi minden fölöslegesre van?

Nem értem, hogy a metró miért választási kérdés, és miért nem a mindennapok tennivalója? Miért a politikusok találgatnak arról, hogy a 3-as metró valóban életveszélyes-e, és miért nem a felelős szakember nyilatkozik? Nincs ilyen? Csak akad valaki!

Nem értem, hogy metróban miért rossz arcú és feltehetően alulfizetett ellenőrök jelentik a XXI. századot, és miért nem, mondjuk, az elektronikus jegyrendszer? Nincs olyan sok állomása a metrónak, hogy ne lehetne zárt rendszert kialakítani, ahova csak az léphetne be, aki fizetett.

Nem értem, hogy a BKK-t miért nem számolják már fel úgy, ahogyan van? Nem értem, hogy miért kellett egyáltalán létrehozni. Attól, hogy egy fiúcska szeretett gyerekkorában ólomkatonázni, még nem kell huszoneves korában hadvezérré kinevezni. A Józsefvárosban a BKK-sok rajzolták át a Nemzeti Múzeum körüli forgalmi rendet. Valószínűleg életükben nem autóztak még erre, úgyhogy a Kálvin téren a közlekedés teljes káosz. Szerintem nem vagy egyedül, akinek a zsebében kinyílik a bicska Vitézy Dávid neve hallatán. Akkor pedig, nem értem, miért tartják még?

Nem értem, hogy miért nem törődik senki a Férihegyi repülőtérrel, vagy újabb kori nevén, a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérrel? Mindig jön valaki, megveszi, lenyúlja a gyorsan megszerezhető hasznot, és megy is tovább. Persze, a reptér igazán akkor lenne rentábilis, ha lenne egy magyar nemzeti légitársaság. Miért éri meg a lengyeleknek, a cseheknek, a

belaruszoknak, az osztrákokról nem is beszélve?

Nem értem, miért nem építik meg végre a repülőtéri Expresszt? Tudják, hogy mikor hoztak erről döntést? Még 1985-ben! Azóta már a rendszer is megváltozott, csak egy 20-30 kilométeres vasútvonalat nem képesek megépíteni.

Nem értem, hogy miért nincs normális közúti közlekedés sem? A gyorsforgalmi utat még Horthy idején kezdték építeni. Ma már nem gyors, nem forgalmi, és lassan már nem is út.

Nem értem, hogy miért nem lehet technikailag és pénzügyileg is összekötni a fővárosi közlekedést és, mondjuk, a MÁV-ot? Miért nem vehetek jegyet egy elővárosi vonatra a metrópénztárnál? Miért nincsenek elektronikus térképek, amelyeken az utas megtervezheti az útját a Baross utcától Csongrádig? Ismerik a viccet? A magyar paraszt Csongrád felsőn jegyet akar venni Tokióba? Ugyan már, bátyám, mondja a vasutas, vegye meg Pestig, aztán ott majd befizethet tovább is! A Keletiben a csongrádi bácsi megint próbálkozik jegyet venni, egészen Tokióig, de csak Moszkváig adnak. A végén azért eljut Japánba. Két hét elteltével bemegy a tokiói főpályaudvarra és kér egy jegyet Csongrádig. Mire a japán vasutas: Csongrád alsó vagy Csongrád felső?

Nem értem, hogy miért tartunk még mindig itt, amikor 25 éve azt ígérték, hogy a piac mindent megold. Lesz itt olyan közösségi közlekedés, hogy nem lesz kedvünk leszállni. Lesz itt olyan szépségű Budapest, amiről még álmodni sem mertünk a szocializmusban. Minden lesz, csak legyünk egy kis türelemmel!

Nem értem, hogy 25 év után miért várunk még türelmesen? Nem értem, hogy miért engedték a liberálisokat két évtizeden át rabolni? Nem értem, hogy mitől és kitől várunk most csodát? Nem értem, hogy miért nem cselekszünk mi, akik Budapesten élünk, dolgozunk, mi, aki szerettük ezt a várost, és szeretnénk szeretni holnap is.

Nem értem...

THÜRMER GYULA

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Százmillió forintos foghíjtelket tart üresen az V. kerületi önkormányzat csak azért, hogy lejárót építhessen annak a társasháznak a mélygarázsához, ahol Habony Árpád, Orbán Viktor tanácsadója, valamint Rogán Antal kiszemelt utódja, Szentgyörgyvölgyi Péter V. kerületi alpolgármester lakik. Az önkormányzat szerint viszont senkinek sem áll autója a Szerb utcai garázsban, mert azt még a Steiner Pál (MSZP) vezette önkormányzat építtette meg úgy, hogy azóta sincs bejárata.

Munkáspárt: Az már csak „pikantéria”, hogy az ominózus házra az önkormányzat úgy 150 millió forintot költött, mielőtt a lakásokat kedvezményes áron értékesítették volna a „prominens személyeknek”. Nincs itt semmilyen kettős mérce: az elmúlt 25 évben az dözsöl, aki éppen hatalmon van. Pont. Nincs valós számonkérés, egyik oldalon sem, a felelősség fogalmát lassan a szótárból is kitörlik. Egyetlen mérce van: az övék. Hogy az emberek nyomorognak? Nos, annyira „le” még nézni sem tudnak. Mélni meg nagyon kínos lenne.

2. Fontos és jó döntésnek bizonyult a visegrádi együttműködés létrehozása – mondták az együttműködésben résztvevő négy közép-európai ország korábbi vezetői az Antall József Nyári Egyetem kerekasztal-beszélgetésén Budapesten.

Munkáspárt: Szó, ami szó, a politikusok jól megdicsérték magukat. Ők úgy gondolják, a V4 az adott korszak nagyszerű lépése volt. A Munkáspárt pedig úgy gondolja, hogy egy nagyszerű lehetőség maradt kihasználatlanul. A V4 lehetett volna a térség együttes semlegességének megtestesítője. A négy ország vállalhatta volna, hogy nem lép be a NATO-ba. Nem ezt tették. A négy ország belépett mind az EU-ba, mind a NATO-ba. A V4 most a Keleti Partnerség keretein belül igyekszik újabb országokat a NATO és az EU utcájába csábítani. Jobb lenne a semlegesség! Ma sem késő!

3. Árrögztetés és piacfelosztás miatt 2,79 milliárd forint bírságot szabott ki nyolc budapesti transzportbeton-gyártóra és a Magyar Betonszövetségre a Gazdasági Versenyhivatal (GVH). A bizonyítékok alapján a GVH megállapította, hogy 2005 és 2007 között az 1000 köbméter feletti Budapest környéki transzportbeton-megrendeléseket a cégek előre meghatározott kvóta mentén felosztották egymás között, és meghatározták az árszintet is.

Munkáspárt: Mindannyian elgondolkodtunk már azon, hogy ilyen-olyan építések (metró, autópálya, sorolhatnánk) miért is kerülnek csillagászati összegekbe. Ez egy kiváló példa rá. Azért, mert lehet. A rendszerváltás utáni kormányok mindegyike alatt azok jártak jól, akik „jókor voltak jó helyen” – vagyis volt lehetőségük lopni, csalni, hazudni. De ne legyenek illúzióink. Ha ennyi a bírság, ennek nagyon sokszorosa maradt a bennfentes zsebekben. Mint ahogyan ugyanezt csinálják a bankok, az energia- és távközlési szolgáltatók, a multinacionális üzlethálózatok. És mi fizetünk.

4. Budapest-Balatonfüred viszonylatra tervezett Desiro-motorvonatok további intézkedésig csak Székesfehérvár és Balatonfüred között közlekednek.

Munkáspárt: Sirjunk, vagy ne vessünk? Budapest-Balatonfüred durván 130 km. Mit nem lehet egy ilyen kis szakaszon rendesen megcsinálni? Kik a felelős vezetők? Miért vannak még a helyükön? Az igazi kérdés azonban az, hogy miért nem Magyarországon gyártjuk a szükséges vonatokat, amelyek javítását is meg lehetne oldani.

5. Az ország több pontján is tiltakoztak a tejtermelők az alacsony felvásárlási árak és dömpingáron behozott tejimport ellen. Pécsen a Mecsek Fűszert Zrt. logisztikai üzeme elé trágyát borítottak, és külföldről behozott tejet locsoltak az útra a tejtermelők. Szakmai szervezetek szerint hiába termelnek jó minőségű, olcsó, egészséges tejet, a boltok polcain a magyar termékek mégis hátrányba kerülnek a sokszor kétes eredetű import termékekkel szemben.

Munkáspárt: Szégyen és gyalázat. Nem a tiltakozás, hanem az, hogy Magyarországra importálnak tejet, húst, zöldséget, gyümölcsöt. Olyat, amit magunk is bőséggel, kiváló minőségben meg tudnánk termelni. Csak a „kiváló” piacgazdaság EU-szintre emelve tűzzel-vassal irt mindent, ami még értékes lehet. Mert nekik kell a piac. Ők adótrükközéssel érvényesülnek, mi meg lefetyeljük, amit élénk tesznek. Meddig is?!

6. Elismeri felelősségét a lépfenével fertőzött húst megvásárló és azt a közétkeztetésben felhasználó Hableány Bt. igazgatója az ellene folyó eljárásban – közölte az igazgató ügyvédje. A cégvezető elismeri felelősségét abban, hogy hatósági bizonyítvány nélkül vásárolt marhahúst. Állítása szerint ugyanakkor ezt jóhiszeműen tette, annak tudatában, hogy állatorvos látta az árut.

Munkáspárt: Persze, hogy átvette, volt a baráti puzsi és pacsi, nem tegnap óta. Nem gondolt bele, hogy Nagy József, a City-Farm Kft. tulajdonosa pusztán egy éve foglalkozik állattenyésztéssel, s „pedigréjét” leginkább azzal tudja igazolni, hogy tarolt a hortobágyi földhaszonbérlet-pályázaton, és állami támogatást is elnyert egyes projektjeihez. Az, hogy jó kapcsolata van Varga Mihállyal és Fazekas Sándorral is, csak hab a tortán. Most viszont a mutyi emberéleteket veszélyeztetett a marhák szintjén (kitől kérjünk elnézést?). Van rá fogadásunk, hogy ez az ügy is „megy a levesbe”.

7. A külvilággal korábban sosem érintkező bennszülött nép tagjai jöttek elő a brazíliai esőerdőből, hogy más, már régóta ismert indián törzsekkel vegyék fel a kapcsolatot. A lépésre valószínűleg azért szánták el magukat, mert a környéken megnőtt az illegális fakitermelés, ráadásul a perui határhoz közel a drogterjesztők útvonalai is keresztezhetik az eddig ismeretlen törzsek területeit.

Munkáspárt: Jó dolog is ez a nagy, demokratikus, humanitárius, kapitalista XXI. századi civilizáció. „Élni és élni hagyni” – nos, ha ez érvényesül, talán emberek is lehetünk. Addig tetőz az álszentség. De nem kell ennyiben hagyni!

MI VAGYUNK KÁDÁ

Mi a szocializmus hívei vagyunk, Kádár János unokái vagyunk – kezdte beszédét július 5-én a Fiumei úti sírkertben Thürmer Gyula. A Munkáspárt rendhagyó módon emlékezett Kádár halálának 25. évfordulójára: a sírhoz több százan együtt vonultak fel vörös és nemzeti színű zászlókkal a sírhoz. Thürmer innen üzent: „A kormány csürcsavarja az adókat, de egyet nem mer megtenni: nem mer a szupergazdagokhoz nyúlni, nem meri megadóztatni őket. Urak, ha nem akartok Ukrajnát csinálni Magyarországból, adóztassátok meg a gazdagokat!”

A Munkáspárt elnöke szerint a társadalmi stabilitáshoz az kell, hogy a terhekben mindenki osztozzon. „Magyarország függetlenségét óvnunk kell, mint a szemünk fényét. Azonban minden hiábavaló lesz, ha nem következik be civilizációs váltás. Ha nem értjük meg, hogy az individualizmus, a mindent az egyénnek elv a pusztulásunkat okozza. Ha nem értjük meg, hogy csak közösségekben születik sok tehetség, legyen szó Nobel-díjas tudósról, vagy jó sportolóról.”

Huszonöt éve búcsúzni jöttünk erre a helyre, Kádár elvtársat temettük – mondta Kádár Jánosra emlékezve Thürmer Gyula. A megelőző napokban százezrek mentek el ravatalához. Százezrek voltak az utcán. Munkások, értelmiségiek, szövetkezeti parasztok, egyszerű emberek.

Kádár János mintha érezte volna, hogy segítenie kell. Most, még egyszer utoljára, s halálával is segíteni. Gondolj csak bele! A nép ott volt az utcán. Még Népköztársaság volt, még Néphadsereg is volt. Az emberek féltek, sírtak. Érezték: semmi sem lesz már a régi. De talán még nem késő! Álljon valaki az élünkre! Vezesse valaki a népet! Mint '45-ben, mint '56-ban. Védjük meg a nép hatalmát! Védjük meg függetlenségünket!

Nem akadt senki. Hitehagyottá váltak. A kínai azt mondja: a kilenc sárkánytól nem kell tartanod, a hitehagyottaktól félj! Ilyenekkel voltunk körülvéve. Hiába volt düh és fájdalom az emberekben, a nép vezető nélkül maradt. Pár nappal később az ország vezetői már új uraiknak hajbókoltak, az amerikaiaknak, Bushnak.

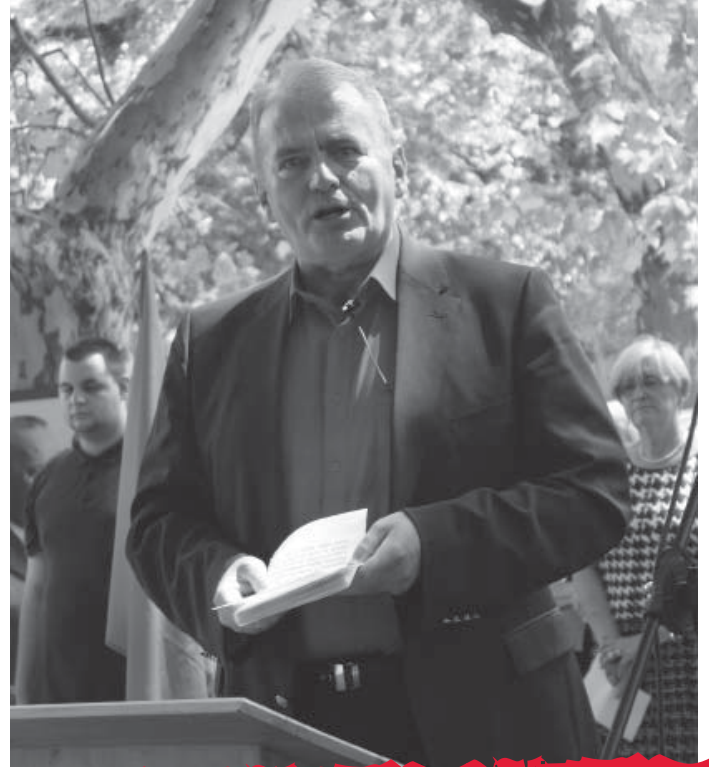
Aztán a munkásör kezéből kivették a géppisztolyt. A parlamentbe beült az úri értelmiség. Bűdös volt nekik a lakatos, a fejnő, a tsz-elnök, de már az egyszerű mérnök és orvos is. Nem a munkás kellett nekik, hanem a gyár. Nem a paraszt kellett, hanem a föld. El is vették mindkettőt.

De mi egy évre rá, '90 nyarán ismét eljöttünk ide. Mi, akik nem adtuk fel. Mi, akik soha nem adjuk fel. Eljöttünk, hogy hitet tegyünk mellette. Választani kellett, és mi választottunk.

Nagy Imre vagy Kádár János? Mi Kádárt választjuk!
Horthy-korszak vagy Kádár-korszak? Mi Kádárt választjuk!
A gazdagokkal, a tőkészekkel, vagy a munkásokkal, a dolgozókkal? Mi a munkást, a dolgozót választjuk!

Eljövünk azóta minden évben, hogy tükröt tartsunk az emberek elé. Eljövünk, hogy leleplezzük a nagy színjátékot, amit magyar demokráciának neveznek.

Huszonöt éve éppen, hogy véget ért a hidegháború. A tőke ujjongott. Bosszút álltunk 1917-ért, bosszút álltunk 1945-ért. Nincs többé szocializmus! A proli, a munkás nem pófázhat

„Ezt akartátok? Jobb a munkanélküli segély, mint a biztos fizetés? Jobb a közmunka, mint a biztos munka? Jobb drága pénzt fizetni az orvosnak, mint élvezni az ingyenes egészségügyet? Jobb a kórház, a hajléktalanság, mint tanácsos lakásban élni, megfizethető lakbérrel? Nem kellett a Kádár-rendszer, nem kellett a szocializmus, most jobb a kapitalizmusban?”

többé. Kuss a neved! Dolgozz, éhbéért, minimálbéért! Menj a plázába, vedd meg, amit gyártunk! Ez a te dolgod!

Huszonöt éve győzött a kapitalizmus, de ez a világ most megváltozott. Azt hitték, hogy a piac mindent megold. Lesz teljes foglalkoztatottság, lesz jólét. De a piac nem oldott meg mindent. A piac állandósította a munkanélküliséget, a piac gazdagabbá tette a gazdagot, szegényebbé a szegényt.

Azt hitték, hogy a piac majd egyesíti Európát, nem lesz többé kelet és nyugat, csak Európa. A piac nem törölte el a különbséget, sőt még élesebbé tette. Nincs egységes EU. A magyar munkás dolgozhat Nyugaton, a nyugati meg jól élhet a munkánkából.

De Európa lázad. Az ukrán dolgozó nem kér abból, hogy német és amerikai gyarmat legyen. Nem kér az EU és az USA helytartóiból, a Porosenkókból és másokból. Nem kér a fasisztákból, a szélsőséges nacionalistákból. Ukrajnában a csata még nem ért véget, talán csak most kezdődik igazán.

Európa népei nem kérnek a német uralomból. Nem akarnak olyan Európát, ahol a németek döntenek. Nem akarnak azért robotolni, hogy a német még kövérebb, még gazdagabb legyen.

R JÁNOS UNOKÁI!

Európa népei nem akarnak háborút. Ki okozta az első világháborút? Ki okozta a második világháborút? A két világháborút a tőke hozta ránk. A tőke, amelyet hajt a pénzhétség. A tőke, amely semmit sem tisztel. Sokáig azt hittük, hogy a háború valami távoli dolog. Lehet Ázsiában, lehet Afrikában, de nem lehet nálunk. Most látjuk, hogy a háború nagyon is közel van. Európát ma újra háború fenyegeti.

A nemzetközi helyzetben éles fordulat következett be. Európában, Magyarország közvetlen közelében jelentős katonai erőket összpontosítanak. A második világháború nyomán létrejött nemzetközi intézményrendszer már nem képes biztonságot adni az országoknak. Folyik a második világháború utáni határok átszabása. Az USA és az EU pimasz módon beavatkozik más országok belügyeibe. Nemzetiségi ellentéteket szítanak. Aláássák egyes országok belső stabilitását. Európa és a világ történelmi változások előtt áll.

Magyarország sorsa nem egyik vagy másik választáson dől el. Magyarország jövője attól függ, hogy azok, akik fölül vannak, akik döntenek, képesek-e jó válaszokat adni.

Ebben a világban más politikára van szükség. Másként kell hozzáállni a dolgokhoz. Nincs fontosabb, mint a társadalmi stabilitás, a nemzeti függetlenség, a civilizációs váltás.

A társadalmi stabilitáshoz nem elég, hogy egy pártnak többsége legyen a parlamentben. Még a kétharmad sem elég. A társadalmi stabilitáshoz az kell, hogy legyen közös cél. Az kell, hogy minden egyes magyar azt érezze: ma jobban élek, mint tegnap, és holnap jobban fogok élni, mint ma. A

„Az elmúlt 25 évben mindent mi, a dolgozók fizettünk meg. A kormány tudja, hogy korlátozni kellene a tőkét, de nem mer messze menni. Adót vet ki a bankokra, de a bankok velünk fizettetik ki. A kormány pedig mukkanni se mer, nemhogy mellettünk kiállni. A kormány adót rak a telefontársaságokra, azok meg mindennek megemelik az árát. És mit tesz a kormány? Semmit!”

társadalmi stabilitáshoz az kell, hogy a terhekben mindenki osztozzon.

Ha élni akarunk, ha fejlődni akarunk, újra kell osztani a terheket, korlátozni kell a tőkét. Nincs más út!

Az elmúlt 25 évben mindent mi, a dolgozók fizettünk meg. A kormány tudja, hogy korlátozni kellene a tőkét, de nem mer messze menni. Adót vet ki a bankokra, de a bankok velünk fizettetik ki. A kormány pedig mukkanni se mer, nemhogy mellettünk kiállni. A kormány adót rak a telefontársaságokra, azok meg mindennek megemelik az árát. És mit tesz a kormány? Semmit!

A kormány csúri-csavarja az adókat, de egyet nem mer megtenni: nem mer a szupergazdagokhoz nyúlni, nem meri megadóztatni őket. Urak, ha nem akartok Ukrajnát csinálni Magyarországból, adóztassátok meg a gazdagokat!

HAZUDNAK, HAZUDNAK, HAZUDNAK!

A mai tőkés Magyarország dühvel és gyűlölettel tekint a szocialista múltra. A mai hatalom dühét és gyűlöletét még az alkotmányba is beírta. S, ha tehetik, nap mint nap rúgnak bele Kádár Jánosba és vele együtt mindenbe, amit a szocializmus jelentett.

Miért e fékezhetetlen düh? Miért e mértéktelen gyűlölet? A mai miniszterek élete talán személyes tragédia volt? Börtönben ültek? Éhezett a családjuk? Nem járhattak iskolába? Nem vették fel őket az egyetemre? Mit nem kaphattak meg a szocializmustól? Hol jártak iskolába? Hol szereztek diplomájukat? Hol nőttek fel? Mitől a düh és gyűlölet?

A válasz egy szó, egyetlen szó: hazugság. Egész elméletük, egész politikájuk, egész világnézetük, egész életük egy hazugságra épül.

Hazugság, hogy Magyarország jobban élt volna, ha már 1956-ban győz a kapitalizmus. A szocialista Magyarország nem adott eleget, de elfogadható életet adott, és nem csak egyeseknek, de mindenkinek. A tőkés rendszer mindent megadóztassátok meg a milliárdosnak és szupergazdagnak, a többinek, a millióknak meg semmit.

Hazugság, hogy a szocializmus ázsiai zsákutca. A szocializmus teret adott a nemzeti iparnak, mert minden szocialista ország iparára szükség volt. A kapitalizmusban a nagy hal megeszi a kishalat, a nagy ország gyárai a kis országok gyárait. Gondolj csak bele! Ha 1956-ban győz a tőkés rend, már '56-ban se lettek volna cukorgyárak. Az Ikarus nem jutott volna el a világhírnévhez. Bábolna meg sem született volna. A szocializmus önálló távlatokat nyitott, a kapitalizmus a nagyok kiszolgálóivá tesz.

Hazugság, hogy a szocializmus a jövőt vette el a fiataloktól és a nemzettől. A szocializmus milliók előtt tárta ki a tudáshoz vezető utat. Nem csak azzal, hogy ingyenessé tette az oktatást. Főleg azzal, hogy a tudás nagyobb érték volt, mint a pénz. Nem építettek annyi stadiont, mint most, de volt futball.

Hazugság, hogy ők, a mostani urak győzték le a szocializmust. A szocializmust a tőkés nyugat buktatta meg. Amerikai pénzzel, német segítséggel, pápai áldással. Ha nincs Bush, ha nincs Kohl, ha nincs János Pál, és persze, ha nincs Gorbacsov, ezek a fiúk ma sehol se lennének.

S, ma más a helyzet? Amire a mostani kormány büszke, az nem más, mint az idehívott német és amerikai tőke. Nem független országot építünk, hanem gyarmatot. A gazdagabb országok kiszolgálói vagyunk és maradunk is. Ezen az úton soha nem lesz saját iparunk, soha nem leszünk függetlenek.

MUNKÁSPÁRT: ADÓZZANA

Társadalmi stabilitás akkor lesz, ha tudomásul vesszük egymás értékeit. Lehet egy kormány politikáját hazugságra építeni, de nem lehet, nem szabad az ország, az emberek jövőjét hazugságra építeni. Elég a szocialista múlt mocskolásából, elég a múlt üldözéséből! A Kádár-korszak is a magyar történelem része, és aligha nem az egyik legértékesebb része.

Magyarország függetlenségét óvnunk kell, mint a szemünk fényét. Használjuk ki nemzeti lehetőségeinket! Ne feküdjünk le se az amerikaiaknak, se a németeknek! Támogatjuk a kormány javaslatát: kerüljön sor átfogó EU-Oroszország konferenciára! Oroszországnak és Magyarországnak együtt kell élni.

Minden hiábavaló lesz, ha nem következik be civilizációs váltás. Ha nem értjük meg, hogy az individualizmus, a mindent az egyénnek elv a pusztulásunkat okozza. Ha nem értjük meg, hogy csak közösségben születik sok tehetség, legyen szó Nobel-díjas tudósról, vagy jó sportolóról. Ha nem értjük meg, hogy a tudás, a munka fontosabb érték, mint a pénz. Ha nem értjük meg, hogy történelmünk egységes egész, s a nagy dolgok nem négy év alatt születnek meg, hanem évtizedek alatt. Ha

nem értjük meg mindezt, ha folytatjuk önfertőző, önpusztító életünket, saját fertőnkbe fulladunk bele, mint egykor a római birodalom.

A kérdés nem az, hogy szükség van-e a váltásra. A kérdés az, hogy a magyar kapitalizmus képes-e erre? 25 év alatt a magyar kapitalizmus többet rombolt, mint amit épített. A szocializmus, Kádár János rendszere a tőke pénzéhsége helyébe a nép, a közösség alkotó erejét tette a társadalom motorjává, és sikereket értünk el. A rendszerváltás visszahozta a tőke pénzéhségét, és elfojtotta a nép, a közösség alkotóerejét. A civilizációs váltáshoz új társadalomra van szükség, új közösségi társadalomra, új szocializmusra.

Erre gondoljunk, barátaim, amikor eljövünk ide! Őrizzük Kádár örökségét! De a legtöbbet mégis azzal tesszük, hogy erősítjük pártunkat, a Munkáspártot. 25 év alatt mindig volt erőnk újra és újra talpra állni, pedig volt nehézség bőven. 25 év alatt soha nem veszítettük el az irányítót, pedig sokan mások megtévedtek. 25 év alatt nem feküdtünk le egyetlen tőkés pártnak sem, bár mindig volt csábítás.

„SZERETTÉK AZ EMBEREK, A SZEMEK NEM HAZUDNAK”

A főiskola elvégzése után, mint végzős a Május 1. Ruhagyárba kerültem. Az egész gyár lázban égett. Kétszeresen is. Meglátogat Kádár elvtárs minket, mondták, hetekig készültünk rá. Másodszor a látogatás napján. A háttérből figyeltem az embereket, figyeltem Kádár elvtársat, akinek mindenkihez volt egy jó szava, kedves volt és közvetlen. Figyeltem a kollégákat, akik ott tolongtak körülötte, mindenki kezét akart fogni Vele, mindenki hozzá akart érni, tisztelet és szeretet vette körül.

Szerették az emberek, a szemek nem hazudnak. Munkásembertől én soha egy rossz szót nem hallottam róla. Kedvességével, közvetlenségével, puritánságával példát mutatott egész életében, és mutat ma is. Az a sok szenny, hazugság, amit az elmúlt hetekben a médiából ráöntöttek, szemenszedett hazugságok, a kicsinyes bosszúállók hazugsága.

Mikor meghalt, döbbenet hallgattuk a híreket. Délutános műszakban dolgoztam, így csak éjjel fél 1-re értem ki a kondoleáláshoz. Az emlékezők sora a „Fehér háztól” a Parlament közepéig ért. Fél kettőre értem hozzá. Rengetegen voltunk, araszoltunk és beszélgettünk. Tele voltunk aggódással, arról, hogy mit hoz a világ nélküle. Tudtuk, hogy változás jön, de sokan bíztunk a változás pozitív irányában, a sziréneknek elhittük, hogy a szándék a szocializmus javításának a szándéka.

Azt gondolom, ott, senki közülünk nem gondolta, hogy 25 év sem kell ahhoz, hogy lebontsanak, megsemmisítsenek mindent, amit az ő idejében létrehoztunk.

Hogy szocializmus helyett kőkemény kapitalizmus jön, hogy rövid idő alatt megsemmisítik a magyar ipart,

mezőgazdaságot, kereskedelmet, hogy külföldi kézbe adják a magyar tulajdon nagy részét, hogy a dolgozóktól elveszik törvénybe iktatott jogaikat, a munkához való jogot, a lakhatás biztonságát. Akkor álmunkban sem jutott eszünkbe, hogy amikor a munkában az érdekeltség javításáról beszélünk, akkor ezt az érdekeltséget a kapun kívüli munkanélküli fogja biztosítani. Hogy újra ki lehet lakoltatni, ki lehet kapcsolni az áramot, mint a Horthy-rendszerben, újra van mélyszegénység, gyerekek éheznek nap, mint nap, hogy Tisza István szobra visszakerül a Parlament mellé, hogy szitokszó lesz a kommunista, hogy azt törvényileg vetetik ki a nevünkéből, hogy Terror Házát csinálják, ahova kötelező iskolai látogatásokat szerveznek, hazugságokkal tömve a fiatalokat.

Ami akkor képtelenségnek tűnt, ma bekövetkezett. Nélküle ilyenre vált a világ.

Édesapám 1990-ben halt meg, nem sokkal Kádár elvtárs után. Amikor Édesanyámmal emlékezünk és szomorkodunk, édesanyám azt szokta mondani: „Ne szomorkodj, lányom, legalább ezt a mocskot nem érte meg, mert ez biztos elvitte volna.”

Én is ezt mondom.

Emlékezzünk Kádár elvtársra úgy, mint a XX. század legnagyobb politikására, aki puritán módon, meggyőződése szerint élt és alkotott. Aki a magyar történelem során egyetlenként a lakosság többségéért, a dolgozókéért, a bérből és fizetésből élőkért, az elesettekért, az emberek érdekeiért harcolt, munkálkodott, tett, és nem is keveset.

És ne szomorkodjunk! Legalább ezt a mocskot nem érte meg.

KARACS MAGDI

AK A SZUPERGAZDAGOK!

KÁDÁR BIZTONSÁGOT JELENTETT

Mindösszesen 6 éves voltam a rendszerváltáskor. Hat éves, de éreztem, hogy a rendszerváltás előtt egy jobb, élhetőbb Magyarországon éltünk, élhattunk. Emlékszem, volt zsebpénzünk, volt étel az asztalon, szüleimnek megbecsült munkája, és ami a legfontosabb: otthonunk!

Volt a szüleimnek ideje ránk, együtt tanultuk a betűk formálását, a szorzótáblát, és volt szabadidő a játszótérre is. Nem volt versengés az osztályban, hogy kinek van jobb telefonja, vagy kinek a szülei tehetősebbek, habár természetesen akkoriban is voltak jobb módban élő családok. Nem voltunk gazdagok, nem volt sok mindenünk, de az a miénk volt! Megdolgoztunk érte! Nem nézték irigykedő szemek, hogy a másik mit és mikor vásárolt, mert tudták, hogy keményen megdolgozott pénzből volt.

Ezt jelentette Kádár János az embereknek! Biztos munkát! És az is ért valamit, akinek nem volt semmije! Mert lett! Igaz, kemény munkával, de lett!

És hálát adok szüleimnek azért, hogy ezt az egy dolgot megtanultam a rendszerváltás előtti időben, hogy csak kemény munkával, dolgozó emberként érhetek el valamit az életben.

Megbecsülést! Tiszteletet!

Én így emlékszem a szocializmusra. És őszinte szomorúsággal tölt el az a tény, hogy ma ez a kemény munka, a család nélkülözése éppen csak arra elegendő, hogy némi ételt és néhány befizetett sárga csekket tegyünk a családi asztalra. Nem szeretném, hogy gyermekeim, hogy Magyarország a kapitalizmus áldozatává váljanak!

Én így emlékszem a szocializmusra. Hogy volt szabad szombat, voltak majálisok, felvonulás, és volt az embernek ideje, munkája és pénze! Ma sokszor három munkahelyen kell dolgozni még vasárnap is, hogy megélhessünk, hogy legyen valamink, és hogy „érjünk valamit” - a „tisztelt” kormánypárti urak szerint!

Ezért, Kedves Elvtársak! Engedjék meg, hogy őszintén fejet hajtsak egy olyan ember emléke előtt, aki az országáért élt, dolgozott, és politikai kapcsolatait, hatalmát a munkásosztály javára fordította! Tisztelettel ajánlom politikusainknak, vegyenek példát róla!

MILKOVICS ATTILA

A mi dolgunk, hogy tovább vigyük a párt ügyét. Tavasszal a választásokból tapasztaltabban, erősebben kerültünk ki. Sokan vannak közöttünk fiatalok, és olyanok is, akik korábban nem jöttek hozzánk. Van, aki az MSZP-ből jön, van, aki a Jobbikból. Ott nem találtak sem hazafiságot, sem a dolgozó ember megbecsülését. Nálunk megtalálják mindkettőt. Menjünk neki az önkormányzati választásoknak, hittel és bátorsággal!

Huszonöt éve nincs közöttünk Kádár János. Itt hagyott nekünk egy szép emléket, a sikeres magyar szocializmus emlékét. Ránk hagyta hitét, hogy minden nehézséget le lehet küzdeni, ha hiszünk a dolgozó emberben. Nekünk is maradt mit tennünk.

A tőkét nekünk kell legyőznünk. A dolgozó embernek nekünk kell jobb életet teremtenünk. S, hidd el, ha egyszer már sikerült, márpedig sikerült, akkor sikerülni fog újra! ■

„A MONARCHIÁNAK SZABAD AZ ÚT KELET FELÉ”

Az első világháborúért Európa tőkés körei a felelősek. A magyar katonák hősiességgel küzdöttek a háborúban. Elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A magyar uralkodó osztály azonban nem a hazát védte, hanem új területeket akart megszerezni. Nem a békét védelmezte, hanem a háborút használta saját céljainak elérésére. A katonák hősként haltak meg, rossz célokért. Sorozatunkban a háború igazi okait tárjuk fel, a hősökre és áldozatokra emlékezünk, a mai háborúk ellen emeljük fel szavunk.

SZERB CSAPATOK
BELGRÁD VÉDELMEBEN

„A MONARCHIÁNAK SZABAD AZ ÚT KELET FELÉ”

1878. júliusában gróf Andrassy Gyula, aki ekkor már a közös Monarchia külügyminisztere, e szavakkal jelentett Ferenc Józsefnek. Az orbáni „keleti nyitás” kifejezés ekkoriban még nem használatos, de az akkori és a jelenkori politikai törekvések között feltűnő a hasonlóság. Érthető is: a magyar töke terjeszkedéséhez az út akkor is keletre vezetett, és ma is ez az egyik fő lehetőség.

Az Osztrák-Magyar Monarchia kelet felé, a Balkán felé kívánt terjeszkedni. Merre is mehetett volna? Európa nyugati részében a konfliktus a német, illetve a másik oldalon a francia és brit érdekek között volt. Ebbe sem Andrassy-nak, sem Ferenc Józsefnek nem volt beleszólása. A Monarchia a gyarmatokért vívott harcról lekésett. Európa keleti része azonban „szabad préda” volt. Magyarországot a törökök még a 17. század végén elhagyták, de a Török Birodalom a 19. század második feléig uralma alatt tartotta a Balkán jelentős részét.

Az 1878. júliusi berlini kongresszuson a nagyhatalmak, azaz Németország, Oroszország, Nagy-Britannia, Franciaország elfogadták, hogy két egykori török terület, Bosznia és Hercegovina a 415 éves török uralom után az Osztrák-Magyar Monarchia katonai, politikai, közjogi irányítása alá kerüljön. A terület lakosságát a török megszállás alatt iszlám hitre térítették, így Európa civilizációs küldetésnek is tekintette a megszállást. Nagyjából ugyanúgy, mint manapság, amikor az ország formálisan ugyan független, de az 1995-ös Daytoni béke alapján az ENSZ gyakorol felette ellenőrzést, és a hatalom a főmegbízott kezében van. A főmegbízott jelenleg Valentin Inzko osztrák politikus, akinek, ha nincs is akkora hatalma, mint a Monarchia idején Oskar Potiorek osztrák katonai kormányzóinak, de a küldetésükben van némi párhuzam.

A berlini kongresszus más változásokat is hozott. A török uralom alól kivett néhány országot, és elismerte függetlenségüket. Ki gondolná, hogy Románia csak ekkor nyerte el teljes függetlenségét, s ekkor lett független Szerbia és Montenegró, és valamivel később Bulgária.

Innentől kezdve a Monarchia számára két lehetőség volt. Vagy békés kiegyezésre törekszik Oroszországgal és a balkáni országokkal, vagy háborúzik. Erre már volt példa 1873. júniusában, amikor Ferenc József és II. Sándor orosz cár még meg tudott egymással egyezni. Nem sokkal később I. Vilmos német császár is csatlakozott, s létrejött a három császár szövetsége. A német és részben az osztrák politikában azonban azok kerültek előtérbe, akik tartottak Oroszország megerősödésétől, és legfeljebb egy „meggyengített” Oroszországot tudtak elfogadni. Manapság ugyanez a történet ismétlődik, csak más szereplőkkel.

Az első világháború előtt az osztrák politikai vezetés számára már nem vitakérdés, hogy kell-e a háború. A háború kell, a kérdés az, hogy Ausztria kezdje, vagy várja meg, amíg mások elkezdik. Conrad von Hötzendorf vezérkari főnök szerint Ausztriának egy gyors háborúval végeznie kell Szerbiával. Szerbia megszállásával és a Birodalomhoz csatlakozásával egyszerre két célt akart elérni: egyfelől kikapcsolni az Oroszország által támogatott szerb nacionalista fenyegetést, másfelől a birodalmon belül meggyengíteni a magyarok hatalmát a megnövelt szláv népesség révén. Gróf Leopold Berchtold, aki 1912-15 között irányította a Monarchia külügyeit, viszont ellenezte a preventív háborút, mondván Ausztria nem agresszor.

SZERBIA: A KATOLIKUS EURÓPA HATÁRÁN

1914 előtt Szerbia északi határa a mai Belgrád külvárosában, Zemunban húzódott. A Vajdaság a Monarchiához tartozott. A berlini kongresszuson a nagyhatalmak dél felé növelték ugyan Szerbia területét, de nem engedtek közös határt Montenegróval. Délen a mai Koszovó és Makedónia akkor még török megszállás alatt maradt. Mint láthatjuk, a nagyhatalmak ma is szinte ugyanezt a politikát folytatják: oszd meg és uralkodj!

Szerbia agrárország volt, de 1878 után az európai gazdasági fellendülés Szerbiát is érinti, és fejlődésnek indul a szerb kapitalizmus. 1905-re Szerbiának 4,5 millió lakosa van, Belgrádnak már 100 ezer. 1884-ben nyitották meg a Belgrád-Nis vasútvonalat, mely Budapesten át Nyugat-Európával kötötte

össze a Balkánt. Ma lényegében ez az EU által kiemelten kezelt X. számú páneurópai törzsvonal. Ugye nem csodálkoznak, hogy semmi új nincs a politikában, hiszen az Orbán-kormány most a Budapest-Belgrád szakaszt akarja modernizálni, kínai hitelekkel.

Szerbia a Balkánon minden irányból stratégiai helyen van. Ezért volt fontos a tőkés hatalmaknak 100 évvel ezelőtt, és ezért fontos nekik ma is. És még valami. Szerbia a török hódoltság idején is megmaradt a pravoszláv, azaz az ortodox-keresztény vallás mellett. Más szóval, itt húzódik a katolikus Európa déli határa.

SZERBIA: OROSZORSZÁGGAL VAGY AZ OSZTRÁK-MAGYAR MONARCHIÁVAL?

Merre menjen Szerbia? Oroszországgal vagy Európa nyugati részével? Ez volt és ez ma is a szerb politika egyik alapkérdése. Az első világháború előtt az osztrák-magyar diplomácia mindent megtett azért, hogy Szerbiát osztrák-magyar-német befolyás alá vegye. Ma az EU és a NATO mindent megtesz azért, hogy Szerbia az ő szövetségesük legyen.

1914 előtt három párt küzdött a szerb politikai színtéren. A Népi Radikális Párt (Narodna Radikalna Stranka) a szerb kisvárosok, a vidék pártja, a polgári szabadságjogokért küzd. A francia radikalizmusról vesznek példát. Külpolitikai céljuk az orosz-szerb szövetség és a törökök által megszállt szláv területek felszabadítása. Vezetőjük Nikola Pašić, a szerb polgári fejlődés talán legnagyobb alakja, hatszoros miniszterelnök. Az első világháború idején is vezeti Szerbiát. A háború kezdetén már 69 éves.

A Liberális Párt (Liberalna Stranka) a gazdag kereskedőkre és az alkalmazotti rétegekre támaszkodik. Vezetője Jovan Ristić, a 19. századi szerb politika egyik legműveltebb alakja, négy alkalommal miniszterelnök. A berlini kongresszuson mint külügyminiszter vett részt, és a szerb sikerek neki is köszönhetőek.

A Haladó Párt (Napredna Stranka) a belgrádi értelmiség és a királyi udvar környezetének pártja volt. 1887-ig volt kormányzó párt. Vezetőjük Milutin Garašanin a 19. század végének egyik legjobb szónoka. Háromszor is volt miniszterelnök, igaz, rövid ideig.

Szerbiának 1882-ig fejedelme, majd 1889-től a nagyhatalmak által elismert királya volt. Ekkoriban I. Milán, aki az Obrenović dinasztiából származott. Mivel koronája és Szerbia elismerése a nyugati hatalmaknak volt köszönhető, az osztrák orientáció híve volt. 1881-ben meg is született az osztrák-magyar-szerb kereskedelmi szerződés. Jovan Ristić ebben messzemenően támogatta. Később Szerbia azt is vállalta, hogy nem lép fel a

Monarchia ellen a Balkánon. Mint látjuk, itt sincs semmi új a nap alatt, csak ezt ma EU-társulási szerződésnek hívnák.

II. Milán uralkodása, atúlzott királyi hatalom akadályozta a szerb kapitalizmus fejlődését. A szerb tőkés fejlődés bázisa a szerb vidék, a kisvárosok voltak, amelynek érdekeit a Népi Radikális Párt fejezte ki. A konfliktus a király és Nikola Pašić között elkerülhetetlen volt.

Az Obrenović dinasztia utolsó sarja, I. Sándor szakított apja örökségével. Megkísérelte visszaállítani a teljes királyi hatalmat, és erre építve teremteni polgári demokratikus parlamentet. I. Sándor a Pašić-féle radikálisokra támaszkodott. Eleinte a Monarchiát tekintette szövetségesnek, de váltott: Oroszországgal akart szövetséget. A történetet 1903 májusában katonai államcsíny zárta le, amelyben a királyt és feleségét nemes egyszerűséggel megölték. Az új király I. Péter lett a Karađorđević dinasztiából. Szerbia a polgári demokratikus fejlődés útjára lépett.

1878-1918 között Szerbiának 46 kormánya volt. Az elmúlt 23 évben 11 alkalommal cserélték le a kormányt. A belpolitikai bizonytalanság mindig is inyére volt a nyugatnak: így könnyebb beavatkozni, és nyomást gyakorolni Szerbiára.

AKAR-E SZERBIA HÁBORÚT?

Józan ésszel nehéz azt feltételezni, hogy Szerbia háborúzni akart az Osztrák-Magyar Monarchiával. 4,5 millió lakos 53 millióval szemben. A Monarchia katonailag is erősebb volt, de csapatait egy eljövendő háborúban meg kellett osztania az orosz front, a Balkán és az olasz front között. Szerbia a legjobb esetben is egy sikeres védekező háborúra számíthatott.

A Ferenc Ferdinánd elleni merénylet után azonnal elkezdődött az, amit ma médiaháborúnak hívnak. Az osztrák-magyar sajtó, és nyomában a német is, Szerbiát tette felelőssé mindenért. „Szerbia rossz, Szerbia bűnös!” Nagyjából ez a forgatókönyv ismétlődik majd meg 1999-ben a NATO Jugoszlávia elleni háborúja előtt.

Nikola Pašić miniszterelnök, aki ekkor külügyminiszter is, 1914. július 19-én rejtjeltáviratot küldött minden szerb királyi követségnek: „A szerb kormány úgy véli, hogy Szerbia létfontosságú érdeke a szilárd és tartós béke megőrzése a Balkánon. Éppen ezért aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy Ausztria-Magyarország felhevült közvéleménye olyan követelésekre készítheti az osztrák-magyar kormányt, amelyek sérthetik Szerbia méltóságát, és amelyeket a szerb kormánynak nem lenne módjában elfogadni.”

Szerbia nem tudta ellensúlyozni a nyugati médiafölényt. Sem 1914-ben, sem 1999-ben, de manapság sem tudja. Mint ismeretes, e követelések valóban meg is fogalmazódtak. 1914. augusztus 12-én az Osztrák-Magyar Monarchia hadserege Oskar Potiorek tábornagy vezetésével megtámadta Szerbiát.

(Folytatjuk)

I. PÉTER SZERB KIRÁLY

PAŠIĆ SZOBOR
A MAI BELGRÁDBAN

A FÜGGETLEN KOREÁÉRT

HÚSZ ESZTENDEJE HUNYT EL KIM IR SZEN

Húsz éve, 1994. július 8-án hunyt el Kim Ir Szen, a koreai történelem legendás személyisége, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság akkori vezetője. Kim Ir Szen részt vett a japánok elleni háborúban is, de tevékenysége igazán a szocialista KNDK megteremtéséhez kötődik.

A Koreai Munkapárt az ország függetlenségének és társadalmi haladásának biztosítékát abban látta, ha az ország a szocializmus útján indul el. Ez a döntés találkozott a térség két meghatározó hatalma, a Szovjetunió és Kína egyetértésével.

A tőkés világ vezető hatalmai, élükön az Egyesült Államokkal azonban arra törekedtek, hogy a második világháború eredményeit felülírják, s visszaszorítsák a szocializmus erőit. Ezért robbantják ki a koreai háborút, amely célja, hogy az ország északi részén megdöntsék az éppen létrejött új rendszert. A koreai nép Kim Ir Szen vezetésével, a szocialista országok, köztük Magyarország aktív támogatása mellett, megvédte függetlenségét.

A Koreai Munkapárt felismerte, hogy az új társadalom építésében elsősorban saját anyagi és szellemi forrásaira kell támaszkodnia, és a koreai nemzeti sajátosságoknak megfelelően kell építenie a szocializmust. Ez volt a Juche, az önerőre való támaszkodás elve, amely végigkísérte a következő évtizedeket. A KNDK újjáépítette a japánok, majd az amerikaiak által lerombolt országot, munkát és kenyeret adott lakosainak. A folyamatos amerikai agresszív lépések elleni védekezés érdekében magas színvonalra emelték az ország honvédelmét, megteremtették a rakétaipart.

Kim Ir Szen halála 1994-ben súlyos veszteség volt a koreai népnek. A Nyugat abban bizakodott, hogy távozásával zavart idéz elő a koreai belpolitikában. A Koreai Munkapárt a Néphadsereg

KIM DZSONG UN

és az állami apparátus egyetértésével azonban képes volt stabilizálni a helyzetet. Az ország új vezetője Kim Dzsong Il lett. 2011 végén bekövetkezett haláláig az ország sikeresen küzdött le a természeti csapások következményeit. Ha komoly nehézségek árán is, de megoldotta az emberek ellátását, a hadsereget is bevonta a gazdasági építőmunkába, az emberek tanításába.

Kim Dzsong Il távozásához az USA és a tőkés erők nagy reményeket fűztek. Úgy vélték, hogy a KNDK-ban tömeges elégedetlenség lesz, és megdöntik a rendszert. Az ország új vezetője, Kim Dzsong Un a párt és a hadsereg támogatása mellett a szocializmus folytatása mellett foglalt állást. A KNDK népe elfogadta e döntést. Az elmúlt hónapokban

jelentős lépések történtek az ország korszerűsítésére. A különleges gazdasági körzetekben megindult a külföldi termelői tőke hasznosítása. Emelték az emberek életszínvonalát, bevezették a 12 évfolyamos kötelező oktatást, bővítették a lakásépítkezési programokat.

Alanyi jogon jár minden egyes állampolgárnak az ingyenes egészségügyi ellátás és oktatás is. Az embereknek nem kell adót fizetniük, mivel az állam mindenkié. Az állampolgárok az államért dolgoznak, az állam pedig értük. A koreai nép fizetése egy részét pénzben, másik részét pedig élelmiszerben kapja. Ezzel nincs is gond, mert a fizetés nagyobb részét egyébként is arra költi az ember, a közhiedelemmel ellentétben pedig a pénzben kapott részből lehet a piacon még bevásárolni, ha nem elég. Tehát a készpénz tulajdonképpen szórakozásra és megtakarításokra van.

KIM IR SZEN (ELŐL)
ÉS KIM DZSONG IL

TERRORBOMBÁZÁSOK GÁZÁBAN

Izrael először folyamatosan bombázta, lapzártánkkor pedig bejelentette: a Gázai övezet lerohanására készül. Az úgynevezett „célzott” légi csapásoknak tucatnyi civil áldozata volt eddig.

Benjámín Netanjahu izraeli miniszterelnök elrendelte a hadsereg felkészülését az esetleges szárazföldi hadműveletekre a Gázai övezetben.

„Elmenni a végsőig” és „nem kesztyűs kézzel bánni” a Hamással - mondta Netanjahu a kabinet keddi, a tel-avivi katonai főhadiszálláson főtisztek részvételével megtartott rendkívüli ülése után, mert a Hamász „az eskalációt választotta, s ezért fizetni fog”.

A kormányfő figyelmeztetett arra, hogy „hosszú és erőteljes hadművelet” lesz.

Döntés született több ezer tartalékos mozgósításáról is, ami a hadműveletek várható szárazföldi kiterjesztését jelzi. Izrael a katonai mellett diplomáciai eszközöket is bevet, a miniszterelnök telefonon számos külföldi vezető felhív, hogy megindokolja Izrael lépéseit. Izrael légitámadást hajtott végre kedd hajnalban a Gázai övezet ellen, a harci gépek több mint 50 célpontra mértek csapást, köztük lakóházakra is.

A Jediót Ahronót című újság értesülése szerint a Hamász nem egyezik bele a tűzszünet Izrael követelte feltételeibe, vagyis hogy „nyugalmat a nyugalomért”. A gázai palesztin szervezetek a rakétatámadások beszüntetését az övezet bojkottjának felszámolásához kötik.

Juvál Diszkin, a Sin Bét belbiztonsági szolgálat volt főnöke szerint a Netanjahu-kormány hibás politikája a felelős a biztonsági helyzet eskalálásáért.

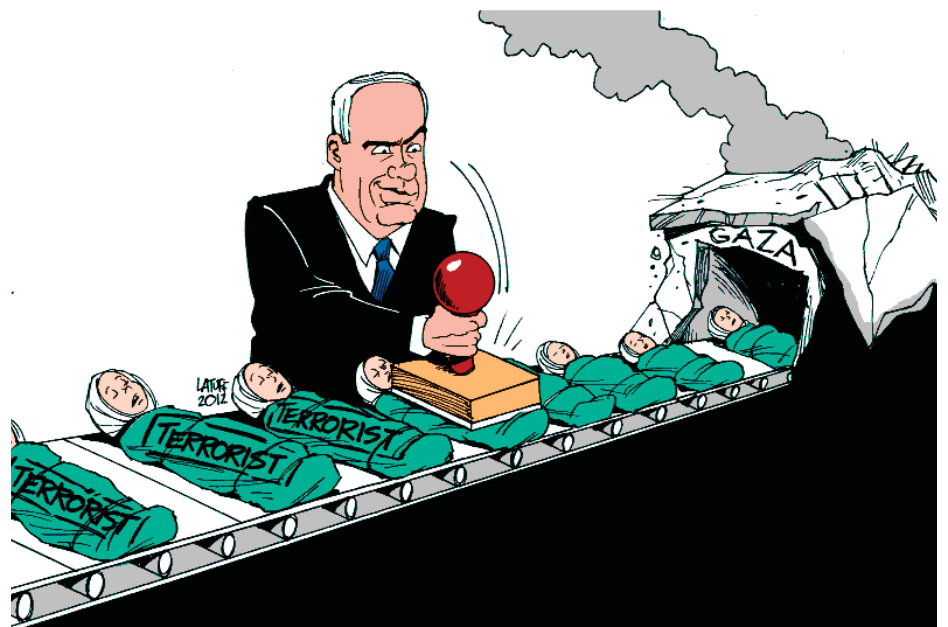
Diszkin a Facebookon hosszas elemzésben figyelmeztetett arra, hogy a Netanjahu-kormány palesztinokkal kapcsolatos politikájának egyenes

következménye a biztonsági helyzet romlása. Bejegyzését izraeliek ezrei osztották meg egymással, s a tévéhíradók is foglalkoztak állításaival. Diszkin szerint az izraeli kormány minden közel-keleti történést a közvélemény megfélemlítésére használ. Azt bizonygatja, hogy nincs palesztin partnere a békéhez, és újabb telepeket épít, megváltoztathatatlanak tűnő új helyzetet teremtve. Nem foglalkozik az izraeli arabok és az izraeli társadalom növekvő egyenlőtlenségének gondjaival, miközben a biztonságiak szakszerű munkája létrehozott egy illúziót, hogy ilyen feltételek mellett is lehetséges a palesztinok körében a nyugalom fenntartása.

De a biztonsági helyzet jelenlegi gyors romlása nemcsak a három izraeli

fiatal brutális megölése miatt történt - amire „válaszul” izraeli szélsőségesek élve égettek el egy palesztin gyereket -, hanem azért is, mert a kormány abban az illúzióban él, hogy minden területen befagyaszthatja a helyzetet, hogy erővel minden megoldható, hogy a palesztinok mindent eltérnek Ciszjordániában gazdasági helyzetük romlása ellenére, hogy a nemzetközi közösség nem fog szankciókat életbe léptetni, és hogy az izraeli arabok nem fognak utcára vonulni.

De mindez hosszú távon tarthatatlan - hangoztatja Diszkin, aki szerint a jelenlegi zavargások még sokkal súlyosabbakká válhatnak (ha időlegesen lecsillapodnak is majd a kedélyek), mert tovább munkálnak a belső feszültségek. A palesztin tömegek frusztráltak, nem látnak jövőképet, azt látják, hogy elveszik földjeiket, s Diszkin szerint egy szikra is elég lehet az elégedetlenség fellobbanásához, utcára vonulásukhoz. ■

FOLYTATJUK KÁDÁR HARCÁT!

A Magyar Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Frankfurter Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.